

„To myslíš naozaj vážne?!? Veď je to vzdialené 500 km, treba tam byť už o siedmej ráno a termín na prihlasovanie sme už aj tak premeškali...”

To bola reakcia jedného z nás, keď ten druhý vyslovil nahlas nápad zúčastniť sa s celou rodinou 10. 9. 2023 **blahorečenia rodiny Ulmovej v Poľsku.**

Avšak silná túžba nenechať si takúto jedinečnú udalosť ujsť a načerpať milosti bola silnejšia ako všetky problémy a tak sme zmobilizovali všetko, čo sa dalo, aby sme mohli v sobotu poobede nasadnúť celá osemčlenná rodina do auta.

Večer sme sa zastavili až v Bardejove, kde nás veľkoryso prichýlili sestričky Vincentky, aby sme mohli na pár hodín zložiť svoje hlavy k odpočinku, nakoľko nás na druhý deň čakalo ešte pár hodín cesty. O pol tretej ráno sme posilnení modlitbou, a niektorí aj kofeínom vyrazili, aby sme sa včas dostali do miesta určenia, do Markowej a tam sme ako taká malá rodinná karavána šliapali spolu s ostatnými pútnikmi sympatickou rodnou dedinkou miestnych oslávencov na

slávnosť. Trasa to síce vôbec nebola krátka, ale púť je púť.

Na poli nad kostolom nás už čakal prichystaný areál, hrala radostná hudba dopĺňaná o slová mladých moderátorov a na obrazovke sa nám postupne odkrývali okamihy zo života rodinky Ulmových v podobe mnohých dobových fotografií. Ako už iste viete, Jozef Ulma bol okrem iného aj zanieteným fotografom, a tak sú tieto momenty jedinečnou Božou prozreteľnosťou ponúknuté priamo rukami neskoršieho mučenika pre nás, veriacich tretieho tisícročia ako také „nákuky“ do ich jednoduchého ale horlivého života.

Poliakov tam bolo ako inak hodne, a to na každom m2, avšak ich zbožné prežívanie spoločných modlitieb a samotnej sv. omše bolo vskutku povzbudivé. Slávnosť začala procesiou s relikviárom a následným vyhlásením deviatich nových blahoslavených a končila silnými príhovormi i spojením sa s modlitbou Anjel Pána z Vatikánu s pápežom Františkom, ktorý vyzval na potlesk pre túto rodinu, o ktorej povedal, že „bola lúčom svetla v temnote druhej svetovej vojny a je pre nás všetkých príkladom, ktorý môžeme nasledovať v konaní dobra a v službe tým, ktorí to potrebujú.“

Po skončení sme ešte nemohli obísť miestny kostol, v ktorom je uložený relikviár s pozostatkami členov rodiny Ulma, na ich hrobe sme prosili o milosti a odvahu prameniaca z viery pre nás a aj pre všetky nitrianske rodinky, ktoré sme v srdci priniesli do

Markovej a z Markovej sme nitrianskym rodinám priniesli aj oficiálny obraz nových blahorečených, ktorý obdržal aj mieste požehnanie. Cestu k autu sme museli osviežiť porciou miestnej „lody“, ktorú sme si užili spolu s našimi slovenskými súputníkmi – s rodinkou Kucharčíkových z Košíc. Tejto rodinke chceme poďakovať za to, že okrem toho, že nám exkluzívne sprostredkovala vstupenky

napriek tomu, že Libantovci sa sem rozhodli ísť až po tom, čo sa termín prihlasovania už dávno uzavrel, dodali nám odvahu neobávať sa a vykročiť a boli aj hlavnými organizátormi slovenských pútnikov.

Ako by to ale bolo opustiť Poľsko a nenavštíviť spolu s deťmi jeho najväčšie národné svätyne? Nemohli sme inak, skrútili sme volant a po pár hodinách sme už stáli v Krakove pred monumentálnym chrámom Jána Pavla II., duchom sme sa dotkli citeľného pokoja v kostole Božieho milosrdenstva a nahliadli sme aj do izbičky sv. sestry Faustíny. Aby však nikomu z Vás nebolo ľúto, spomínaný obraz blahoslavených Ulmorcov putujúci do nášho spoločného nitrianskeho Centra pre rodinu navštívil tieto sväté miesta osobne s nami ☺.

Ako po správnej púti – vyžmýkaní fyzicky, ale nasýtení duchovne – sme v pondelok nadránom s ochranou anjelov strážnych a všetkých svätých (a blahoslavených) šťastne docestovali domov.

Sme vďační Bohu a všetkým nápomocníkom, špeciálne Centru pre rodinu Nitra, ktorých nám On sprostredkoval, aby sme mohli ísť do Markovej „osobne“ stretnúť našich nových nebeských priateľov, ktorí sú nám okrem počtu detí a náročnou dennodennou starostlivosťou o ne blízki aj tým, že po tejto zemi chodili naozaj len teraz nedávno a tu neďaleko a že aj keď nemali stigmy a nerobili viditeľné zázraky, svojou hlbokou vierou a kresťanstvom v praxi priviedli svoje vlastné duše a duše svojich detí do neba. Kiež by sa to aj nám podarilo.

Tak aj nám v tom Pán Boh pomáhaj!

PS. Ešte jeden citát z prejavu, ktorý tam zaznel: „Ako prezident Poľskej republiky by som rád vyjadril vďaku za to, že sa tento mimoriadny beatifikačný akt týka všetkých členov rodiny, nielen rodičov, ktorí boli zrelými a dospelými, plne zodpovednými za svoju rodinu, ale aj detí, vrátane tých najmenších, aj ich nenarodeného dieťaťa, čím sa potvrdila jedinečnosť a posvätnosť rodiny ako celku a zároveň ako spoločenskej jednotky, ktorá drží spolu, tvorí jeden celok a sama spoluurčuje svoj vlastný osud a spôsob, akým je.“